

Nagy óvodáskönyvem

Roland

1. Meglátogatom az óvodát

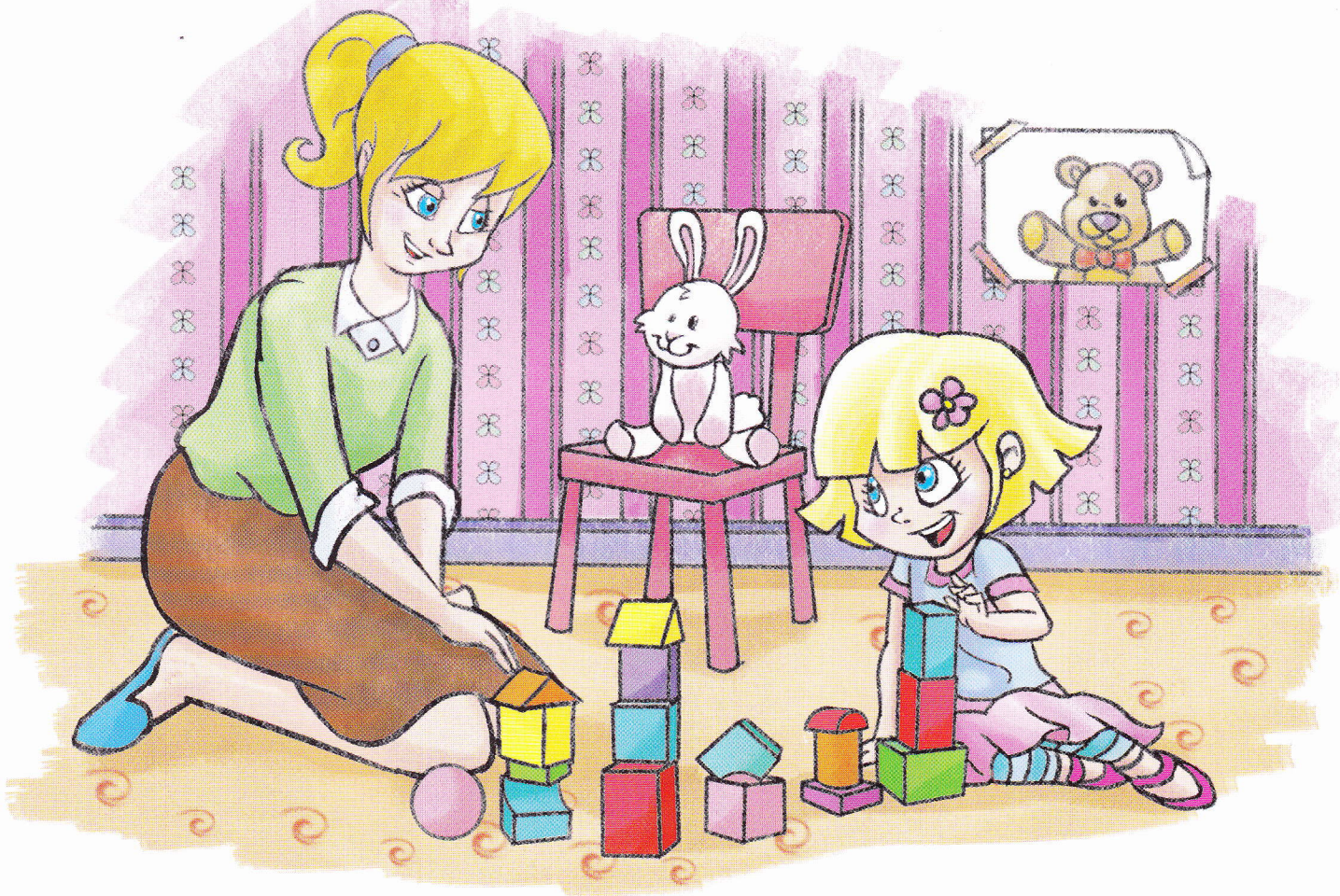
Egy nap éppen a színes építőkockáimat rakosgattam egymásra, amikor Anya belépett a szobámba, és leült mellém.

– Fanni – szólt hozzám ünnepélyesen –, ma elmegyünk egy nagyon különleges helyre, az óvodába. Ott már várnak ránk az óvó nénik, és megmutatják nekünk, milyen jól lehet játszani az oviban.

Nagyon kíváncsi lettem. Anya megengedte, hogy a legszebb fodros ruháskámat vegyem fel. Miután Anya segített felöltözni, kézen fogva elsétáltunk az óvodáig.

Az óvoda már kívülről is vidámnak és barátságosnak látszott. Az épület falára virágok és pillangók voltak festve. Amikor beléptünk az ajtaján, kicsit szorosabban fogtam meg Anya kezét. Ott már nagyon sokan voltak, sok-sok kisfiú és kislány, és mindenki az anyukájával vagy az apukájával érkezett. Nem számítottam arra, hogy ennyien lesznek itt, ezért megszeppenve Anya háta mögé bújtam, és csak onnan kukucskáltam ki a gyerekekre.

– Fanni – guggolt le mellém Anya –, ne ijedj meg! A többi kisgyerek is játszani jött. Gyere, keresünk valami jó játékot! Anya bevezetett az egyik csoportszobába, amelynek ajtajára egy szép színes pillangó volt festve. Itt leültem a szőnyegre az építőkockákkal játszani. Anya tudta, hogy ez a kedvenc játékom. Játék közben titokban

néha-néha körbenézegettem a csoportszobában, mindenütt kislányok és kisfiúk játszottak babákkal, autókkal, dinókkal, labdákkal. Amíg a gyerekek játszottak, addig az anyukák és apukák büszkén mosolyogva figyelték őket, majd egymással és az óvónénikkel beszélgettek.

Ekkor leült mellém egy néni, és játszani kezdett velem, segített megépíteni egy magas tornyot.

– Márta óvó néni vagyok – mutatkozott be a néni. – Téged hogy hívnak?

– Fanni vagyok – válaszoltam neki. – Az építőkocka az egyik kedvenc játékom. Te is szereted? – kérdeztem tőle.

– Igen – válaszolta Márta néni, és barátságosan rám mosolygott. – Mondd csak, jól érzed magad itt az óvodában? – kérdezte tőlem.

Bólintottam, majd elmeséltem Márta néninek, amit Anyától hallottam, hogy őszel minden nap óvodába fogok járni. Márta néni játszott még egy kicsit velem, majd kedvesen elköszönt, és egy másik kislány mellé ült le játszani és beszélgetni.

Ekkor Anya odajött hozzám, és együtt megnéztük a többi csoportszobát is, de mindkettőnknek a pillangós tetszett a legjobban, amit először láttunk. Ezután elköszöntünk az óvónéniktől, és elindultunk haza. Nagyon izgalmas nap volt! Már alig vártam, hogy otthon mindent elmesélhessek Apának.

2. Hurrá, van ovis jelem!

Már el is felejtettem az óvodát, amikor néhány hét múlva Anya reggeli közben megkérdezte, hogy volna-e kedvem újra bemenni az oviba. Örömmel bólogattam. Azt hittem, hogy megint játszunk egy kicsit, de Anya elmagyarázta, hogy most csak az óvó nénikkel fogunk beszélgetni és papírokat töltögetni. Ettől egy kicsit elszomorodtam, de azért egy kis kíváncsiság is volt bennem, hogy vajon most is ott lesz-e az a kedves óvó néni, aki a múltkor játszott velem.

Az óvoda kívülről ugyanolyan szép volt, mint néhány hete, újra megcsodáltam a festett pillangókat és virágokat. Majd bementünk, ahol már várt minket a kedves Márta óvó néni, valamint egy másik néni is. Később kiderült, hogy ő az óvoda igazgató nénije, Janka néni.

Márta néni egy asztalhoz vezetett engem és Anyát. Az igazgató néni örömmel jelentette be, hogy a pillangós csoportba vettek fel engem, s Márta néni lesz az óvó nénim. Anya is ugyanannyira örült ennek, mint én.

– Fanni – szólt hozzám Márta néni –, kiválaszthatod, mi legyen a jeled az óvodában. Tudod, a jeledet rárajzolhatod majd az ovis zsákodra, a takaródra, a fogasodon is rajta lesz, sőt majd a festményeiden is.

Márta néni sok-sok kis kártyát tett az asztalra, volt köztük csiga, napocska, holdacska, szívecske, cica, virág, hajó, alma, cseresznye, esernyő, kisautó, dob, és még házikó is. Nem válogattam sokáig, hanem gyorsan felkaptam a virágot ábrázoló kártyát, és magamhoz szorítottam.

– A virágot szeretném! – jelentettem ki. – Nagyon szeretem a virágokat.

– Rendben, Fanni. Akkor a te ovis jeled a virág lesz. És mondd csak, melyik virág a kedvenced? – kérdezte Márta néni.

– Hát a rózsaszínű virág – feleltem.

– A rózsaszínű? – kérdezte mosolyogva Márta néni. – Az valóban nagyon szép!

Márta néni felírta a papírjára, hogy én a virágot választottam, majd kérdezett még néhány dolgot Anyától. Nem értettem, miért érdeklí Márta nénit, hogy mit szeretek enni, sokat alszom-e még, mi a kedvenc játékom. De nem is nagyon foglalkoztam vele, mert találtam az asztalon néhány színes zsírkrétát, szerencsére volt köztük rózsaszínű is, és szépen kiszíneztem a virágot a kártyámon.

Márta néni és Janka néni még néhány dolgot felírtak a lapjukra, még egy kicsit beszélgettek Anyával, majd elköszöntek. Mi pedig hazamentünk.

Otthon is a virágos kártyámat szorongattam és mindenhova virágokat rajzoltam. Amikor Apa hazaért a munkából, őt is ezzel fogadtam:

– Virág lesz a jelem az óvodában! – ugrottam Apa nyakába.

– De jó! – örült velem Apa. – És rózsaszínű az a virág?

– Persze – bólintottam nevetve.

